

Отворите шарена одаа,
Да видите ваша мила сестра.“
Два брата ми на одаа ошле
Со кротко ѓ одаа отворвѣтъ,
И си влегвѣтъ при сестра рогена.
Отъ едношъ ѓ сестра не разбудвѣтъ,
Со кротко ѓ сестра разбудѣе.
Сестра имъ сѣ мошне уплашила;
„А егиди два браќа рогени
Шо ѓ пискотъ на диванъ високи?“ —
„А егиди наша мила сестро!
Аль не знаишъ шо си сработала!
При милост-та шо си ѓ имаѣме,
Наше дете си го загубила!“
Тога ми сѣ сестра уплашила,
Тога ми сѣ сестра заќлнала:
„Айви виѣ два браќа рогени!
Шо ѓ овой зборъ шо ми зборвите!“
„Кога си ни, сестро, на праина,
Изваи си твои-те пожеи,
Шо сѣ поже въ ќрви утонени.
Тукъ и миѣ ке те загубиме.“
Ѣ изваје во стреле двореи.
Мила сестра на браќа имъ зборвите:
„Ейви виѣ два браќа рогени!
Во двореи ќрфъ да не чините,
Туку да ме браќа однесите
Однесите во гора зелена,
На некоа рудина детелина;
Тамо иматъ едно су'о дре'о,
Тамо иматъ една су'а чешма.“
Како имъ сѣ сестра помолила,
Така си ѓ два браќа почувле,
Ѣ однесо'а во гора зелена;
Си найдо'е трева детелина,
Си найдо'е чешма исушена,
Си найдо'е дре'о исушено.
Тога велитъ нивна мила сестра:
„Айви виѣ два браќа рогени!
Ако су ви дете загубила,